

[Lykketoft]

til, samtidig med at der blev foretaget rimelige opstramninger i udlændingeloven.

Alle de nævnte aftaler angiver en prioritering, som vi ønsker at forstærke, en prioritering, der betyder, at der ikke er råd til at nedsætte skatterne lige nu, skrue lønninger og promiller i vejret lige nu eller bevilge forbedringer for de store grupper, der er på indkomstoverskærser.

1990'ernes vigtigste sociale reform skal være, at vi omsider effektivt bekæmper den arbejdsløshed, der fastholder et stort mindretal i passivitet og social isolation. Det råderum, der er i økonomien, skal bruges så målrettet som muligt til investering, privat og offentligt, og i kompetencegivende uddannelser til alle unge og i efteruddannelse på alle dele af arbejdsmarkedet. Det er også klart, at råderummet er størst, hvis vi undgår flaskehalse og andre strukturproblemer på arbejdsmarkedet, og derfor vil vi naturligvis med interesse studere socialreformkommissionens og Zeuthenudvalgets rapporter. Vi har været med til at nedsætte det sidste udvalg, formulere dets kommissorium, og Socialdemokratiet vil ikke i det reformarbejde, der forestår, stå vagt om bestemte organisationsstrukturer eller bestemte institutioner. Det er alene hensynet til ledighedens bekæmpelse, der skal styre vores holdninger, også dér hvor det kræver opgør med tilvante metoder og forestillinger.

Men fordomsfrihed er ikke holdningsløshed. Der er nogle politiske hovedmeldinger, der altid vil være Socialdemokratiets. Vi vil ikke støtte en politik med større lønulighed, og vi vil ikke støtte en finansieringsordning for dagpenge og aktivering, der flytter byrden fra folk med stor indkomst og lille risiko over til folk med lille indkomst og stor risiko for ledighed. For det er ikke udtryk for nogen ny videnskabelig erkendelse, men for en urgammel borgerlig fordom, at man kun kan få de dårligst stillede i arbejde ved at nedsætte deres i forvejen lave levestandard.

Socialdemokratiet vil heller ikke være med til en skattereform, der skaber større ulighed. Vi vil gerne gå forrest i kampen mod vildskud, smuthuller, fradragsfiduser. Vi vil have afskaffet skattefrihed for formuegevinster, men vi afviser en omlægning, hvor man vil betale marginalskattelettelser til de mest velhavende ved at udhule boligejernes rentefradrag. Vi vil ikke

være med til at slå bunden ud af ejendomsmarkedet eller yderligere skærpe den alt for skæve byrdefordeling mellem generationerne på ejerboligmarkedet.

Selvfølgelig vil Socialdemokratiet gerne være med til at skabe skattelettelser til os alle, men den eneste holdbare, sympatiske vej til det er en generel økonomisk politik, der styrker beskæftigelsen, og som reducerer byrden til passiv forsørgelse og betaling af gældsrenter. Vi skal derimod ikke finansiere skattelettelser ved at forringe fællesskabets service. Tværtimod skal vi sørge for, at der afsættes de fornødne midler til en mere ambitiøs uddannelses- og arbejdsmarkedspolitik. Vi håber, at der vil være politisk vilje til at løfte den andel af arbejdsstyrken, der konstant er på efteruddannelse, med 3-4 procent i de kommende år. Det kan samfundet støtte med orlovsordninger, med dagpengeret og i langt større omfang end i dag skabe en rotation til gavn for de ledige.

Zeuthenudvalget skal komme med reformforslag om aktivering af de ledige. Efter Socialdemokratiets opfattelse skal nøgleordet her være: Tidligere, mere målrettede tilbud om arbejde eller ekstra kvalifikationer. Man må være villig til at satse en ekstra investering her og nu for at spare på senere og dyrere tilbud, som vi i øvrigt har mange af i det nuværende system. Og det må også være muligt at overføre nogle midler af dem, der frigøres, når ungdomsårgangene bliver mindre.

Afslutningsvis skal jeg sige, at inden for ældreomsorg og børnepasning vil alderssammensætningen i de kommende år stille øgede krav til kommunerne. Men øget aktivitet på disse områder er en samfundsøkonomisk yderst billig foranstaltning. Staten sparer understøttelse, og derfor er det ikke nogen byrde at give kommunerne en økonomisk håndsrækning til netop på disse områder at få flere i arbejde. Og i øvrigt kan vi med støtte i den seneste finansredøgørelse fastslå, at det danske samfund kun vil nærme sig fuld beskæftigelse igen i dette årti, hvis en væsentlig del af den ekstra beskæftigelse skabes netop på disse områder.

Derfor ville det være at banke hovedet unødigt ind i væggen, hvis regeringen fik held til år for år mekanisk at nedskære beskæftigelsen inden for uddannelse, sundhed, ældreomsorg og børnepasning. Derimod skal man naturligvis